

२०७२ बैशाख २ बुधवार १५-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातःमुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- बाबाको श्रीमतले तिमीलाई सदा सुखी बनाउँछ, त्यसैले देहधारीहरूको मतलाई छोडेर एक बाबाको
श्रीमतमा चल ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको बुद्धिको भड्काइ अहिलेसम्म बन्द भएको छैन ?

उत्तर:- जसलाई उच्चभन्दा उच्च बाबाको मतमा वा ईश्वरीय मतमा भरोसा छैन, उनीहरूको भड्काइ अहिलेसम्म बन्द भएको छैन । बाबामा पूरा निश्चय नहुनाको कारणले दुवैतर्फ खुट्टा राख्छन् । भक्ति, गंगा स्नान आदि पनि गर्छन् र बाबाको मतमा पनि चल्छन् । यस्ता बच्चाहरूको के हालत होला ! श्रीमतमा पूरा चल्दैनन् यसैले धक्का खान्छन् ।

गीत:- इस पापकी दुनियाँ से...

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले भक्तहरूको यो गीत सुन्यौ । अहिले तिमीले यस्तो भन्दैनौ । तिमी जान्दछौ- हामीलाई उच्चभन्दा उच्च बाबा मिल्नुभएको छ, उहाँ नै उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ । बाँकी जति पनि यस समयका मनुष्यमात्र छन्, सबै नीचभन्दा नीच छन् । उच्चभन्दा उच्च मनुष्य पनि भारतवर्षमा यी देवी-देवता नै थिए । उनको महिमा छ- सर्वगुण सम्पन्न... अहिले मनुष्यहरूलाई थाहा छैन- यी देवताहरूलाई यति उच्च कसले बनायो । अहिले त बिल्कुलै पतित बन्न पुगेका छन् । बाबा हुनुहुन्छ उच्चभन्दा उच्च । साधु-सन्त आदि सबैले उहाँको साधना गर्छन् । यस्ता साधुहरूको पछाडि मनुष्य आधा कल्प भड्केका छन् । अहिले तिमीले जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ, हामी बाबाको पासमा जान्छौ । उहाँले हामीलाई श्रीमत दिएर श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ, सदा सुखी बनाउनुहुन्छ । रावणको मतमा तिमी कति तुच्छ बुद्धि बनेका छौ । अब तिमी अरू कसैको मतमा नचल । म पतित-पावन बाबालाई बोलाएका छौ फेरि पनि डुबाउनेको पछाडि किन पर्छौ ! एकको मतलाई छोडेर अनेकौको पासमा धक्का किन खाइरहन्छौ ? कति बच्चाहरू ज्ञान पनि सुनिरहन्छन् फेरि गएर गंगा स्नान पनि गरिरहन्छन्, गुरुहरूको पासमा पनि गइरहन्छन्... । बाबा भन्नुहुन्छ- ती गंगा कुनै पतित-पावनी त होइनन् । फेरि पनि तिमी मनुष्यको मतमा गएर गंगा स्नान आदि गर्छौ भने बाबाले भन्नुहुनेछ- म उच्चभन्दा उच्च बाबाको मतमा पनि भरोसा छैन । एक तर्फ छ ईश्वरीय मत अर्का तर्फ छ आसुरी मत । उनीहरूको के हालत होला । दुवै तर्फ खुट्टा राख्यौ भने चिरिन्छ । बाबामाथि पनि पूरा निश्चय राख्दैनन् । भन्छन् पनि, बाबा हामी हजुरका हौ । हजुरको श्रीमतमा हामी श्रेष्ठ बन्दछौ । हामीलाई उच्चभन्दा उच्च बाबाको मतमा कदम राख्नु छ । शान्तिधाम, सुखधामको मालिक त बाबाले नै बनाउनुहुन्छ । फेरि बाबा भन्नुहुन्छ- जसको शरीरमा मैले प्रवेश गरेको छु उनले त १२ वटा गुरु बनाए फेरि पनि तमोप्रधान नै बने, फायदा केही पनि भएन । अब बाबा मिलेपछि सबैलाई छोडिदिँ । उच्चभन्दा उच्च बाबा मिल्नुभयो, बाबाले भन्नुभयो- नराम्रो नसुन, नराम्रो नदेख... तर मनुष्य छन् बिल्कुल पतित तमोप्रधान बुद्धि । यहाँ पनि धेरै छन्, श्रीमतमा चल्न सक्दैनन् । तागत छैन । मायाले धक्का खुवाइरहन्छ, किनकि रावण हो दुश्मन, राम हुनुहुन्छ मित्र । कसैले राम भन्छन् कसैले शिव भन्छन् । वास्तविक नाम हो शिवबाबा । म पुनर्जन्ममा आउँदिनँ । मेरो ड्रामामा नाम शिव नै राखिएको छ । एउटै चीजको १० वटा नाम राख्नाले मनुष्यहरू अलमलिएका छन्, जसलाई जुन नाम आयो त्यही राखिदिए । मेरो वास्तविक नाम शिव हो । म यस शरीरमा प्रवेश गर्छु । म कुनै कृष्ण आदिमा आउँदिनँ । उनीहरू सम्भन्छन् विष्णु त सूक्ष्मवतनमा रहनेवाला हुन् । वास्तवमा त्यो हो युगल रूप, प्रवृत्ति मार्गको । बाँकी ४ भुजा कसैको हुँदैन । ४ भुजाको अर्थ हो प्रवृत्ति मार्ग, दुई भुजा हो निवृत्ति मार्ग । बाबाले प्रवृत्ति मार्गको धर्म स्थापना गर्नुभएको छ । संन्यासीहरू निवृत्ति मार्गका हुन् । प्रवृत्तिवाला नै फेरि पावनबाट पतित बन्छन् । त्यसैले सृष्टिलाई थमाउन संन्यासीहरूको पवित्र बन्ने पार्ट छ । उनीहरू पनि लाखौं-करोडौं छन् । जब मेला लाग्छ त धेरै आउँछन्, उनीहरूले खाना पकाउँदैनन्, गृहस्थीहरूको पालनामा चल्छन् । कर्म संन्यास गरे फेरि भोजन कहाँबाट खाने ? त्यसैले गृहस्थीहरूबाट खान्छन् । गृहस्थीहरू सम्भन्छन्- यो पनि हाम्रो दान भयो । यिनी पनि पुजारी पतित थिए, फेरि अहिले श्रीमतमा चलेर पावन बनिरहेका छन् । बाबाबाट वर्सा लिने पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । त्यसैले भनिन्छ फलो फादर गर । मायाले हरेक कुरामा पछार्छ । देह-अभिमानले नै मनुष्य गल्ती गर्छन् । चाहे गरिब हुन् चाहे धनी देह-अभिमान टुटे त हो

नि । देह-अभिमान छुट्न बडो मेहनत छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी आफूलाई आत्मा सम्भेर देहले पार्ट बजाऊ । तिमी देह-अभिमानमा किन आउँछौ ! ड्रामा अनुसार देह-अभिमानमा पनि आउनु नै छ । यस समय त पक्का देह-अभिमानि बनेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी त आत्मा हो । आत्माले नै सबै कुरा गर्छ । आत्मा शरीरबाट अलग भयो भने शरीरलाई काटे पनि के कुनै आवाज आउँछ र ? आउँदैन, आत्माले नै भन्छ- मेरो शरीरलाई दुःख नदेऊ । आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ । आफूलाई आत्मा सम्भेर म बाबालाई याद गर । देह-अभिमानलाई छोड ।

तिमी बच्चाहरू जति देही-अभिमानि बन्छौ उति स्वस्थ र निरोगी बन्दै जानेछौ । यस योगबलले नै तिमी २१ जन्म निरोगी बन्नेछौ । जति बन्नेछौ उति पद पनि उच्च मिल्नेछ । सजायबाट बच्नेछौ । नत्र धेरै सजाय खानुपर्नेछ । त्यसैले कति देही-अभिमानि बन्नु छ । कतिको तकदिरमा यो ज्ञान छैन । जबसम्म तिम्रो कुलमा आउँदैनन् अर्थात् ब्रह्मा मुख वंशावली बन्दैनन्, ब्राह्मण नबनेसम्म देवता कसरी बन्नेछन् ? आउन त धेरै आउँछन्, बाबा-बाबा लेख्छन् अथवा भन्छन् पनि तर भन्नलाई मात्र । एउटा-दुइटा चिठी लेखे फेरि गुम । उनीहरू पनि सत्ययुगमा आउनेछन् तर प्रजामा । प्रजा त धेरै बन्छन् नि । पछि गएर जब धेरै दुःख हुनेछ तब धेरै भागेर आउनेछन् । आवाज हुनेछ- भगवान् आउनुभएको छ । तिम्रा पनि धेरै सेन्टर खुल्नेछन् । तिमी बच्चाहरूको कमजोरी छ, देही-अभिमानि बन्दैनौ । अबै धेरै देह-अभिमान छ । अन्तमा अलिकति पनि देह-भान भयो भने पद पनि कम हुनेछ । फेरि गएर दास-दासी बन्नेछौ । दास-दासीहरू पनि नम्बरवार धेरै हुन्छन् । राजाहरूलाई दासीहरू दहेजको रूपमा मिल्छन्, धनीहरूलाई मिल्दैन । बच्चाहरूले देखेका छन् राधाले कति दासीहरूलाई दहेजको रूपमा लिएर जान्छन् । पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुनेछ । सानो दासी बन्नुभन्दा त धनवान प्रजा बन्नु राम्रो हो । दासी अक्षर खराब हो । प्रजामा धनवान बन्नु फेरि पनि राम्रो छ । बाबाको बनेपछि मायाले अब्ब खातिरी गर्छ । बलियोसंग बलियो नै भएर लड्छ । देह-अभिमान आउँछ । शिवबाबाबाट पनि विमुख हुन्छन् । बाबाको याद गर्न नै छोडिदिन्छन् । अरे, खाने फुर्सत छ यस्तो विश्वको मालिक बनाउने बाबालाई याद गर्ने फुर्सत छैन ? राम्रा-राम्रा बच्चाहरू शिवबाबालाई भुलेर देह-अभिमानमा आउँछन् । नत्र यस्तो बाबा जसले जीवनदान दिनुहुन्छ, उहाँलाई याद गरेर पत्र त लेख्नु । तर यहाँ कुरा नसोध । मायाले एकदम नाकमा समातेर उडाइदिन्छ । कदम-कदममा श्रीमत्तमा चलयौ भने कदममा पदम छ । तिमी अथाह धनवान बन्छौ । वहाँ गन्ती हुँदैन । धन-दौलत खेतीबारी सबै मिल्छ । वहाँ तामा, फलाम, पीतल हुँदैन । सुनको नै सिक्का हुन्छ । घर त सुनको बनाउँछन् भने के हुँदैन होला । यहाँ त छ नै भ्रष्टाचारी राज्य, यथा राजा-रानी तथा प्रजा । सत्ययुगमा यथा राजा-रानी तथा प्रजा सबै श्रेष्ठाचारी हुन्छन् । तर मनुष्यहरूको बुद्धिमा कहाँ बस्छ र । तमोप्रधान छन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- तिमी पनि यस्तै थियौ । यी पनि यस्तै थिए । अब म आएर देवता बनाउँछु, तैपनि बन्दैनन् । आपसमा लडाईं-भगडा गरिरहन्छन् । म धेरै राम्रो छु, यस्तो छु... । हामी नर्कमा छौं, हामी रौरव नर्कमा परेका छौं- यस्तो कसैले कहाँ सम्झन्छन् र । यो पनि तिमी बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ । मनुष्यहरू बिल्कुलै नर्कमा परेका छन् । रात-दिन चिन्तामा परिरहन्छन् । ज्ञान मार्गमा जसले आफू समान बनाउने सेवा गर्न सक्दैनन्, तेरो-मेरोको चिन्तामा रहन्छन् उनीहरू बिरामी रोगी हुन् । बाबा बाहेक अरू कसैलाई याद गर्नु भने व्यभिचारी भयौ नि । बाबा भन्नुहुन्छ- अरू कसैको नसुन, मसँग नै सुन । मलाई याद गर । देवताहरूलाई याद गर्नु त्यो पनि राम्रो हो । मनुष्यलाई याद गर्नाले केही फाइदा छैन । यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी शिर पनि किन निहुराउँछौ ! तिमी जब यी बाबाको पासमा आउँछौ भने पनि शिवबाबालाई याद गरेर आऊ । शिवबाबालाई याद गर्दैनौ अर्थात् पाप गर्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ- पहिले त पवित्र बन्ने प्रतिज्ञा गर । शिवबाबालाई याद गर । धेरै परहेज छ । कसैले धेरै मुश्किलले सम्झन्छन् । यति बुद्धि छैन । बाबासँग कसरी चल्नु छ, यसमा बडो मेहनत चाहिन्छ । मालाको दाना बन्नु- कुनै सानी माँको घर होइन । मुख्य हो बाबालाई याद गर्नु । तिमी बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ ? बाबाको सेवा, बाबाको याद कति चाहिन्छ । बाबाले सधैं भन्नुहुन्छ- आफ्नो चार्ट हेर । जुन बच्चाहरूलाई आफ्नो कल्याण गर्ने ख्याल रहन्छ उनीहरूले हर प्रकारले पूरा-पूरा परहेज गर्नेछन् । उनीहरूको खानपिन बडो सात्विक हुनेछ ।

२०७२ बैशाख २ बुधवार १५-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातःमुरली “बापदादा” मधुबन

बाबाले बच्चाहरूको कल्याणको लागि कति सम्झाउनुहुन्छ । सबै प्रकारको परहेज चाहिन्छ । जाँच गर्नुपर्छ— मेरो खानपिन यस्तो त छैन ? लोभी त छैन ? जबसम्म कर्मातीत अवस्था हुँदैन मायाले उल्टो-सुल्टो काम गराइरहन्छ । यसमा समय लाग्छ, फेरि थाहा हुनेछ— अब त विनाश सामुन्ने छ । आगो फैलिएको छ । तिमीले देखेछौ— कसरी बमहरू खस्नेछन् । भारतमा त रगतको नदी बग्नु छ । वहाँ बमले एक-अर्कालाई खतम गर्नेछन् । प्राकृतिक प्रकोप हुनेछ । आपद् सबैभन्दा बढी भारतमा आउनेछ । । आफूमाथि धेरै नजर राख्नु छ, मैले के सेवा गर्न सक्छु ? कतिलाई आफू समान नरबाट नारायण बनाउँछु ? कोही-कोही भक्तिमा धेरै फँसेका छन् त्यसैले सम्झन्छन्— यी बच्चीहरूले के पढाउँछन् । यिनीहरूलाई पढाउनेवाला बाबा (भगवान्) हुनुहुन्छ भन्ने सम्झदैनन् । अलिकति पढेको छ वा धन छ भने लड्न शुरू गर्छन् । इज्जत नै गुमाइदिन्छन् । सतगुरुको निन्दा गराउनेले पद पाउन सक्दैन । फेरि गएर पाई-पैसाको पद पाउनेछन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) तेरो-मेरोको चिन्तालाई छोडेर आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ । एक बाबाबाट नै सुन्नु छ, बाबालाई नै याद गर्नु छ, व्यभिचारी बन्नु हुँदैन ।
- २) आफ्नो कल्याणको लागि खानपिनको धेरै परहेज राख्नु छ— म लोभी त छैन ? मायाले उल्टो काम त गराउँदैन ?

वरदानः— सच्चा साथीलाई साथ लिनेवाला सर्वको न्यारा, प्यारा निर्मोही भव

सधैं अमृतवेला सर्व सम्बन्धहरूको सुख बापदादासँग लिएर अरूलाई दान गर । सर्व सुखको अधिकारी बनेर अरूलाई पनि बनाऊ । कुनै पनि काम होस् त्यसमा साकार साथी याद नआओस्, पहिले बाबाको याद आओस् किनकि सच्चा मित्र बाबा हुनुहुन्छ । सच्चा साथीको साथ लियौ भने सहजै सर्वको न्यारा र प्यारा बन्नेछौ । जसले सर्व सम्बन्धले हरेक कार्यमा एक बाबालाई याद गर्छन् उनीहरू सहज नै निर्मोही बन्छन् । उनीहरूको कुनै तर्फ पनि लगाव अर्थात् भुकाव हुँदैन । यसैले मायाबाट हार पनि हुन सक्दैन ।

स्लोगनः— मायालाई देख्न वा जान्नको लागि त्रिकालदर्शी र त्रिनेत्री बन तब विजयी बन्नेछौ ।